

Szőlőmunkások panasza

1. Nem érdemes rendes embernek lenni. Az ember csak tipródik a létharcban nap mint nap. A tömegközlekedésben, a munkahelyen, a bevásárlócsarnokokban. Az autósok, a munkatársak, a többi vásárló. (Honnan van ennyi ember?) A család, a feleség, az anyós (após). Megannyi küzdőaréna. Az APEH, a devizahitel és már tavaly sem cseréltük le a kocsit. (A szomszédok már röhögnek, hogy milyen tragacccsal járunk.) Két éve ugyanaz a telefonom és már három éve nem voltunk nyaralni, és hihetetlen, mibe kerül a gyerekek iskoláztatása.

2. Ha pedig ez nem elég, újabban a főnököm kitalálta, hogy *mindezek tetejébe*, még neki is adjak! Hogy is mondotta? „Terményadó”-t! AZ MEG MI FÁN, akarom mondani, *mi szőlőtől terem?* Hát ez aztán már több a sok(k)nál! *Miből? Minek?* Hét bőrt akar lehúzni – lenyúlni – rólunk? Nem elég, hogy gürcölünk látástól Mikulásig, „gályázunk”, hogy ő „csordaszámra” tartsa „gyűlevész szolgálit”? Akiből aztán nap mint nap küld valakit a nyakunkra, hogy „Időben adjátok meg a terményadókat!!”

Fel se tudjuk fogni. MI KELL NEKI? Hát már a nyugalmunkat is elveszi? Hogy ő meg a drágalátos fiacskájával lopja a napot? DE HÁT MI KELL MÉG NEKI? Különben is! – *azé a föld* (az ország), aki megműveli. Ő még egy kapavágás nem sok, annyit sem tett. Hát igazság ez?!? Majd adunk neki olyant, hogy arról kódul! Meg hogy elveszi tőlünk a földet (az országot). Nem ajánljuk, hogy megpróbálja. Térjen észhez, amíg finomak vagyunk és nőiesek... Tudunk mi gorombák is lenni.

Próbáljuk kitalálni, hogy MI LEHET AZ, AMIVEL – szerinte – *még tartozunk* neki, de nem sikerül. Mert hogy – szerinte! – ezt más szőlőmunkásoktól megkapná? „Kellő időben és módon szolgáltatásokat be” – így üzent. Na, majd kellő időben és módon, úgy vágjuk kupán küldönceit. Úgy hogy csak nyugodtan felejtse el minket is, az állítólagos „terményadó”-ját is, jól elvagyunk egymás közt nélküle is.

3. *KEDVES TESTVÉREIM!*

A terményadó megadása az átlagemberben szorongást idéz elő. Ezért fogalmazott úgy Jézus, hogy „*Add meg a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami az Istené.*” Ha csak a császárnak adjuk meg, amit vár tőlünk, vagyis a terményadót, és Istent kihagyjuk az életünkéből, akkor a földi dolgokkal való foglalkozás, az hogy az összes gondolatunk, energiánk a terményadó befizetésére összpontosul, előidézhet bennünk egy olyan fajta aggodalmat, félelmet, ami előbb-utóbb átcsaphat agresszióba. Ez az agresszió, ha ugyan nem is konkrét fizikai gyilkolás, de a másikkal való energiaszívó kommunikációtól kezdve az ember saját magát rombolásán át (dohányzás, szenvedélybetegség - ami lehet akár a számítógépes játékok iránt tanúsított túlzott lelkesedés is -) széles a skálája annak, hogy az ember ne pozitív rezgéseket keltsen a világban. Tehát az ember érzi, hogy valami nincs rendben, de sajnos a legtöbbször mégsem nyílik ki a magasabb világok tanulmányozása és a szeretet gyakorlása felé.

Ez az evangéliumi rész szerintem az emberben lévő ősbűn, az önzés bemutatása. Ha nem úgy születtünk eleve, hogy Istenre és a szeretetgyakorlására is tudunk figyelmet szánni, akkor az élet meghozza azokat a nehézségeket, ami által kénytelenek leszünk vagy mi is a szőlőmunkások technikáit alkalmazni (vagyis embertársainkról és a környezetünktől energiát leszívni), vagy pedig az Isten felé haladás technikáit egyre inkább kifejlesztjük magunkban.

Próbálok tippelni arra, hogy mi lehet az, amit Mennyei Gazdánk, Atyánk „terményadó”-ként vár tőlem-tőlünk. A teljesség igénye nélkül:

- Szeretet-adást?
- Odafigyelést a másik emberre, időt-adást?
- Házastársamra, gyermekeimre, közösségi testvéreimre odafigyelés adást?
- A gyilkos kenyérharcban velem együtt tipródóknak együttérzést-előzékenységet adást?
- Szükség anyagi-időbeli helyzetemben is pénz-időt adást? (A nálamnál is rosszabb helyzetűeknek? Kinek mit?)

A felsorolást mindenki folytathatja *a maga* módján.

TŐLEM ENNYI TERMÉNYADÓ KELLENE, HOGY KEDVE TELJEN ATYÁNKNAK?

Venczel Ferenc, Leányvár